

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ & ΠΑΥΛΟΥ.

Τήν Κυριακήν, 29^η Ιουνίου / 12^η Ιουλίου 2015, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῶν Ἀγίων ἐνδόξων καὶ πανευφύμων πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου εἰς τὴν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν Ἱερὰν Μονὴν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν, εἰς τὴν βόρειον δυτικὴν ὄχθην τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης.

Ὁ περικαλλὴς οὗτος Ναὸς εὐρίσκεται εἰς γῆν τοῦ Πατριαρχείου, ἔχων ἀρχαιότητας ἐκ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κυρίου, ὡς ἔδειξαν αἱ διεξαχθεῖσαι ἀνασκαφαί, καὶ ἀνηγέρθη τό πρῶτον τό 1933 ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δαμιανοῦ, συνετηρήθη δέ καὶ ἡγιογραφήθη ὑπὸ τοῦ νῦν ἡγουμένου μοναχοῦ Εἰρηνάρχου διὰ θαυμασίας βυζαντινῆς ἀγιογραφίας καὶ ἀποτελεῖ ἐν τῶν ἀξιοθεάτων τῆς περιοχῆς, προκαλῶν τὸν θαυμασμόν τῶν περιηγητῶν καὶ τῶν προσκυνητῶν.

Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦτον προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μακαριότης ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ ἡγουμένου ἐν Φχῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων καὶ τοῦ Ἀρχιδιακόνου Εὐλογίου καὶ τοῦ Διακόνου Διονυσίου ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμ. Ἀριστοβούλου, ἑλληνιστί, ρωσιστί καὶ ἀραβιστί καὶ μετέχοντος εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος Ἑλληνορθόδοξων Ἀραβοφώνων τῶν ἐνοριῶν τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰς περιοχάς τῆς Γαλιλαίας καὶ τῆς Ἀκκρῆς καὶ προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος καὶ Ρωσίας, προσευχομένων ἐν εὐλαβείᾳ καὶ κατανύξει.

Πρὸς τό εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Εορτὴ χαρμόσυνος ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον, ἡ πάνσεπτος μνήμη τῶν σοφωτάτων Ἀποστόλων καὶ κορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου. Διό καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί, ἐν ᾠδαῖς καὶ ὕμνοις ἐορτάσωμεν φαιδρῶς τὴν πανσεβάσμιον ταύτην ἡμέραν, λέγοντες. Χαῖρε Πέτρε Ἀπόστολε καὶ γνήσιε φίλε, τοῦ σοῦ διδασκάλου, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Χαῖρε Παῦλε παφίλτατε καὶ κήρυξ τῆς πίστεως καὶ διδάσκαλε τῆς οἰκουμένης. Ὡς ἔχον παρρησίαν ζευγὸς ἀγιόλεκτον Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν ἱκετεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καὶ προσκυνηταί.

Ἡ πάνσεπτος μνήμη τῶν πρωτοθρόνων καὶ τῆς οἰκουμένης διδασκάλων Πέτρου καὶ Παύλου ἐκάλεσεν πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἀγίῳ τούτῳ τόπῳ τῆς Καπερναοῦμ, ἵνα ἐν ᾠδαῖς καὶ ὕμνοις ἐορτίως τιμήσωμεν αὐτούς.

Ὅντως οἱ ἅγιοι οὗτοι Ἀπόστολοι ἀνεδείχθησαν μεγάλοι τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι καὶ φωστῆρες. Καὶ τοῦτο, ὡς λέγει ὁ μελωδός, διότι «ὑπὲρ ἥλιον γὰρ ἔλαμψαν ἐν τῷ τῆς πίστεως στερεώματι καὶ τὰ ἔθνη ταῖς ἀκτῖσι τοῦ κηρύγματος ἐκ τῆς

ἀγνοίας εἰς τὴν θείαν γνῶσιν ἐπανήγαγον».

Καί διερωτώμεθα, ποία εἶναι ἡ θεία αὕτη γνῶσις; Εἶναι ὁ σαρκωθείς καὶ ἐνανθρωπήσας θεὸς Λόγος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, περί οὗ ὁ μέγας Παῦλος λέγει: «Τῷ δέ θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ καὶ τὴν ὁσμήν τῆς γνώσεως αὐτοῦ φανεροῦντι δι' ἡμῶν ἐν παντὶ τόπῳ· ὅτι Χριστοῦ εὐωδία ἐσμὲν τῷ θεῷ ἐν τοῖς σωζομένοις καὶ ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις, οἷς μὲν ὁσμὴ θανάτου εἰς θάνατον, οἷς δὲ ὁσμὴ ζωῆς εἰς ζωὴν».

Ἡ ἰδιαιτέρα συμβολὴ τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος τῶν κορυφαίων τῆς οἰκουμένης διδασκάλων ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός ὅτι δι' αὐτῶν ἐφανερώθη ἐν παντί τόπῳ ἡ ὁσμή τῆς γνώσεως τοῦ Χριστοῦ. Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐγνώρισαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ, ἀλλ' οὐχὶ τὴν οὐσίαν Αὐτοῦ, ὡς σχολιάζει ἐνταῦθα ὁ Ἱερός Χρυσόστομος λέγων: «Καὶ οὐκ εἶπε τὴν γνῶσιν, ἀλλ' ὁσμήν γνώσεως. Τοιοῦτον γάρ ἡ παροῦσα γνῶσις οὐ σφόδρα σαφὴς οὐδέ ἐκκεκαλυμμένη... Ὁ τὴν ὁσμήν εἰδὼς ὅτι μὲν ἔστι μύρον που κείμενον οἶδε ποταπὸν δὲ τὴν οὐσίαν οὐκ ἐτι... Οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅτι μὲν ἔστι θεὸς ἴσμεν, τί δὲ τὴν οὐσίαν οὐκ ἐτι».

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εὐχόμενος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ, ὅπως οἱ Χριστιανοὶ προοδεύουν εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ζωὴν λέγει: «Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη ἐν ἐπιγνώσει τοῦ θεοῦ καὶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ὡς πάντα ἡμῖν τῆς θείας δυνάμεως αὐτοῦ τὰ πρὸς ζωὴν καὶ εὐσέβειαν δεδωρημένης διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ καλέσαντος ἡμᾶς διὰ δόξης καὶ ἀρετῆς», (Β' Πέτρ. 1, 2-3).

Μὲ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, τὸ κήρυγμα τῶν Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων δέν ἀφορᾷ ἀπλῶς εἰς τὴν πίστιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ κυρίως εἰς τὴν γνῶσιν καὶ ἐπίγνωσιν τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ λέγοντος: «Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσῃ ὑμᾶς», (Ἰωάν. 8,32), «ἐγὼ γάρ εἰμί ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ», (Ἰωάν. 14,6). Τοῦτο σημαίνει, κατὰ τὸν Κύριλλον Ἀλεξανδρείας, ὅτι ὁ Χριστός ἐστι ὁ τῆς ἀληθοῦς ἐλευθερίας δοτὴρ καὶ λυτρωτής. Εἰς τοῦτο ἐλήλυθε εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσῃ τῇ ἀληθείᾳ (Ἰωάν. 18, 37) τουτέστιν, ἵνα τοῦ κόσμου τὸ ψεῦδος ἐξελῶν καὶ τὸν ἐξ ἀπάτης τυραννήσαντα καταστρέψας δαίμονα, βασιλεύουσιν τῶν ὅλων ἐπιδείξῃ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀληθῶς τε καὶ φυσικῶς βασιλίδαν φύσιν.

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς διεκρίθησαν οἱ Πρωτόθρονοι ἡμῶν Ἀπόστολοι, δηλονότι, εἰς τὴν καταπολέμησιν τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης ἀφ' ἑνός, καὶ τὴν καταστροφὴν τῶν δαιμόνων τῆς εἰδωλολατρίας ἀφ' ἑτέρου, ὡς ψάλλει καὶ ὁ μελωδὸς αὐτῶν: «Τῶν Ἀποστόλων ἅπαντες τὴν κορυφὴν ὑμνήσωμεν, Πέτρον καὶ Παῦλον τοὺς θεῖους, τῆς οἰκουμένης φωστῆρας τοὺς κήρυκας τῆς πίστεως, τὰς θεολόγους σάλπιγγας, δογμάτων τοὺς ἐκφάντορας, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς στύλους, τοὺς καθαιρέτας τῆς πλάνης».

Τὸ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀποκαλυφθέν τῷ Πέτρῳ καὶ Παύλῳ σωτηριῶδες κήρυγμα τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀληθείας, ἀνέδειξεν αὐτούς, ὄντως φωστῆρας τῆς Οἰκουμένης, στύλους τῆς Ἐκκλησίας καὶ καθαιρέτας τῆς πλάνης.

Ἐξ ἄλλου, αὐτὸς Οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός τὸν μὲν Πέτρον ἐμακάρισεν λέγων: «κἀγὼ δέ σοι λέγω ὅτι σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ᾗδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς», (Ματθ. 16,18). Τὸν δὲ Παῦλον, ἐκάλεσε κατὰ θαυμαστόν τρόπον, σκεῦος ἐκλογῆς: «σκεῦος ἐκλογῆς μοι

ἐστὶν οὗτος τοῦ βαστάσαι τό ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καί βασιλέων υἱῶν τε Ἰσραήλ, ἐγὼ γάρ ὑποδείξω αὐτῷ ὅσα δεῖ αὐτόν ὑπέρ τοῦ ὀνόματός μου παθεῖν», (Πράξ. 9, 15-16).

Ἡ παρά τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ ἡμῶν μαρτυρία καί ἀνακήρυξις τοῦ θεολέκτου τούτου ζεύγους τῶν Ἀποστόλων καταφαίνεται σαφῶς ἀπό τό γεγονός, ὅτι ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία δέν πρέπει νά θεωρῇται ἕνας θρησκευτικός ὀργανισμός ἢ ἕνα ἴδρυμα κοινωνικῆς καί φιλανθρωπικῆς δραστηριότητος, ἀλλά ὁ ἱερός χῶρος καί τόπος τοῦ σκηνώματος τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Ὁ τόπος τοῦ θαβωρίου ὄρους, ἔνθα καλούμεθα νά γίνωμεν κοινωνοί καί συμμετοχοί τῆς μεταμορφώσεως αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Τούτου ἕνεκεν ἡ Ἐκκλησία, ὡς τό ἐπί γῆς καί ἐν τῇ θείᾳ εὐχαριστίᾳ ὀρώμενον καί ἀπτόμενον θεανδρικόν σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὁ τόπος ἀγιάσματος Αὐτοῦ. Διό καί ὁ Θεῖος Παῦλος παραγγέλλει ἡμῖν: «εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων καί τόν ἀγιασμόν, οὗ χωρίς οὐδεὶς ὄψεται τόν Κύριον», (Ἐβρ. 12,14). Καί ἀναλυτικώτερον, “ἐπιδιώκετε νά ἔχετε εἰρήνην μέ ὅλους. Ἐπιδιώκετε καί τόν ἀγιασμόν καί τήν καθαρότητα τῆς καρδίας ἀπό κάθε πάθος. Διότι χωρίς τόν ἀγιασμόν κανεὶς δέν θά ἴδῃ τόν Κύριον”.

Δεηθῶμεν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ δωρήσαντος τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ τούς προκρίτους τῶν Ἀποστόλων καί μετὰ τοῦ μελωδοῦ εἶπωμεν: «Χαίρετε, Πέτρε καί Παῦλε, φίλοι τοῦ Χριστοῦ, σκεύη τίμια. Πάρεστε μέσον ἡμῶν ἀοράτως, καταξιοῦντες δωρεῶν αὐλῶν, τούς τήν ὑμῶν ἐορτήν, εὐφημοῦντας ἐν ᾠμασι». Ἀμήν.

Εὐθύς ἀμέσως πολλοί τῶν πιστῶν προσῆλθον εἰς τό Μυστήριον τῆς Θείας Κοινωνίας, πάντες δέ ἅμα τῇ ἀπολύσει ἔλαβον τό Ἀντίδωρον καί ἠσπάσθησαν τήν χεῖρα τοῦ Μακαριωτάτου καί ἐζήτησαν τήν εὐλογίαν Αὐτοῦ.

Μετά τήν Θείαν Λειτουργίαν ἔλαβε χώραν δεξιώσις εἰς τό ἡγουμενεῖον ὑπό τοῦ φιλοξένου μοναχοῦ Εἰρηναρχοῦ δι’ ὁπωρῶν, γλυκισμάτων καί ἀναψυκτικῶν πρὸς ἀναψυχὴν ἐκ τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας, τήν μεσημβρίαν δέ παρετέθη ὑπ’ αὐτοῦ κατὰ μῆκος τῆς παραλίας ἐόρτιος τράπεζα ἐξ ἰχθύων τῆς Τιβεριάδος.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/k90U0YeSjm4>

<http://youtu.be/m2BzI4No7SQ>

http://youtu.be/C6R5_7XTKEI

<http://youtu.be/r8Y01yo-NEk>

